

نطق نیمه‌تمام قبل از دستور مهندس بازرگان در مجلس شورای اسلامی

بسم الله والحمد لله والسلام علیکم

حمد بی پایان برای قادر منان و سپاس فراوان از رزمندگان دلاور خودمان با درود رحمت بر شهیدان فداکار که بیش از یکسال در جبهه‌های جنوب و غرب کشور در برابر دشمن نابکار بزرگترین افتخار را به رهبری امام خمینی برای ملت پیا خواسته ایران فراهم کردند و اخیراً علیرغم گرفتاری‌های داخلی و دسیسه‌های خارجی به پیروزی‌های امیدآفرین نائل شده‌اند.

بسم الله الرحمن الرحيم

لئن بسطت الی یدک لتقتلنی ما انا بباسط یدی

الیک لا تقتلک انی اخاف الله رب العالمین^۱

آنچه در چند دقیقه آینده خواهید شنید نه سخنی است سیاستمدارانه و نه لایحه‌ای دفاعیه، درد دلی است از قلبهای سوخته و استغاثه از جانب کسی که قبول دارید سالهای طولانی از عمر پرفراز و نشیب خود را در آرزوی آزادی و استقلال ملت عزیز ایران و عدالت و اسلام و به جای اختناق و اسارت و جور و کفر به سر برده تلاش‌ها و توفیق‌ها داشته، محرومیت‌ها چشیده و در آستانه انقلاب لبیک اجابت به رهبران گفته، صادقانه و فداکارانه همکاری و سپس قبول مسئولیتها بنا به دعوت معظم‌له کرده است، حالا هم که به آخرین روزهای زندگی رسیده و در اشتیاق لقاءالله است با صبر و سربلندی تهمت‌ها و تهدیدها را که پاداش انقلابی خدمت و صراحت یا اغوای مغرضین است، تحمل می‌نماید.

اگر انگیزه‌ام در سی، چهل سال گذشته مال و مقام و ریا بوده این عرایض را هم به همان حساب بپذیرید و با استماع و سکوت کوتاهی که خواهید داشت بر من منت بگذارید ولی اگر همیشه روی عقیده و وظیفه و لاقول با حسن نیت عمل می‌نموده‌ام حالا هم خارج از آن خط قدم بر نمی‌دارم و قبلاً از عنایتتان تشکر می‌نمایم.

بنا به وظیفه نمایندگی مردم تهران و مراجعات و انتظارات جمع کثیری از هموطنان به مصداق فرمان: «یا ایها الرسول بلغ ما انزل الیک من ربک فان لم تفعل فما بلغت رساله و الیه یعصمک من الناس»^۲.

۱. مائده ۲۸- اگر تو دست خود را به قتل من بگشایی من دستم را به سوی تو دراز نمی‌کنم که تو را بکشم، من از خدای پروردگار جهانیان بیم دارم.

۲. مائده ۷۱- ای پیغمبر آنچه را که پروردگارت به تو نازل شده است برسان و اگر (چنین) نکردی رسالت خود را انجام نداده‌ای و خداوند تو را از مردم حفاظت می‌کند.

احساس مسئولیت و رسالتی از جانب بندگان خدا کرده‌ام و با توکل به پروردگار علیم حکیم مبادرت به رساندن آنچه در زبان و دل و حقوق آنها است می‌نمایم. امیدوارم در پیام حق و حقایقی وجود داشته و با خواهران و برادران ایمانی در مجلس و در خارج روبرو کنم که دستور «وذكر فان الذکری تنفع المؤمنین»^۱ تحقق مطلوب پیدا کند.

این احساس مسئولیت و وظیفه نه تنها در برابر موکلین و هموطنان است بلکه در برابر انقلاب و جمهوری اسلامی ایران که با عشق فراوان سهم ناچیزی در بنیانگذاری و پیروزی اولی و اعلام و استقرار دومی داشته و سوگندی که به حفظ قانون اساسی خورده‌ام نیز می‌باشد. همچنین برای حیثیت و توفیق رهبری انقلاب در به ثمر رساندن صحیح و کامل آن به سود ایران و اسلام.

با کمال تأثر و با توسل به درگاه ذوالجلال باید اقرار کنیم که آتشی هولناک در کشور عزیزمان شعله کشیده، خرمن امت و دولت و دین را مورد تهدید قرار داده، کمتر کسی است که در صدد خاموش کردن آن برآید. بعضی می‌کوشند آتش را افروخته‌تر ساخته بر خرمن طرف مقابل بیندازند ... همه بلعیده می‌شوند، حوزه‌های علمیه از گل‌های سرسبید خود خالی می‌شود که «اذا مات العالم ثلم فی الاسلام ثلماً لا یسدها شیء»^۲، برادران ارزنده و غیرقابل جبرانی از مسئولین دولتی و لشگری و از سپاه و کمیته به شهادت می‌رسند، به همراه جان‌ها اثاث و دارائی‌ها از بیت‌المال و از ملت به هدر می‌رود، افرادی بی‌گناه در معابر و منازل کشته و معلول می‌شوند و همچنین نونهالان دختر و پسر و کسان وابسته و هوادار یا برکنار که در درگیریهای خیابانی و دادگاههای انقلابی قربانی التقاط و انحراف یا انتقام می‌گردند. نونهالانی که هر چه باشد جگرگوشگان و پرورش‌یافتگان امید این مملکت بوده عاشق‌وار یا دیوانه‌وار، فداکار یا گناهکار در طاس لغزنده‌ای افتاده‌اند.

در حالی که هر طرف گروه مقابل را منافق یا مرتجع و ضد اسلام و عامل امپریالیسم می‌خواند، نه روحانیون ارجمند و مکتبی‌های غیرتمندمان از امریکا وارد شده‌اند و نه جوانان جانباز در خانواده‌های امریکایی زائیده و بزرگ گشته‌اند که بتوان مزدورشان خواند! پس چرا این‌سان ریختن خون یکدیگر را مباح و بلکه واجب می‌شمارند؟!

مصیبت‌بارتر از همه و حاصل خشونت‌ها و بی‌رحمی‌ها افزوده شدن ناراضی‌ها و انتقام‌خواهان و برگشت‌کنندگان از انقلاب و دین است و حیثیت و حقانیت اسلام که در دنیا لکه‌دار می‌شود. (تا اینجا در جلسه علنی خوانده شد و پس از آن جنجال و حمله بعضی از نمایندگان باعث قطع آن شد).

صمیمانه و خودمانی می‌پرسم آیا ما و شما با هر اختلاف که در سن و سابقه داریم به مبارزه پرداختیم و به رهبری امام به انقلاب برخاستیم که دست آخر سر از جنگ خانگی و برادر و فرزندکشی در آوریم؟ مردم بیشمار شهرها و دهات این همه کشته و آواره دادند یا ارتشیان دلاور و سپاهیان جانباز و سایر داوطلبان جان برکف با یک سال شهادت و شهادت ما را به پیروزی نهایی و دفع دشمن خارجی نزدیک کردند که داخله‌مان خراب و سوخته و ماتم‌زده گردد؟ آیا خدا ما را برای چنین برنامه آفریده است؟

۱. ناریات ۵۵- و پند ده و بدان که پند و یادآوری به مؤمنین فایده می‌رساند.

۲. چون عالمی بمیرد شکافی در اسلام پدید می‌آید که چیزی قادر به بستن آن نمی‌شود.

آیا اسلام رحمت و وحدت تعلیم ویرانی و وحشت به ما داده است؟! ... خدایا روا مدار که سرنوشتمان چون قوم بنی اسرائیل شود که بر خود ستم کرده، راه کبر و شرک و قساوت پیش گرفتند و مستحق تأدیب الهی: «فاقتلوا انفسکم ذلکم خیر لکم عند بارئکم»^۱ گشتند!

نمایندگان محترم متعهد! اگر آنچه هست و آنچه را که می‌شود خوب و درست می‌دانید و در جبین کشتی نور رستگاری تضمین می‌کنید من حرفی ندارم و از گستاخی عذر می‌خواهم ولی مسلماً ز هر طرف که شود کشته سود کفار است و زیان مرگبار برای ایران و اسلام حتی برای جهانیان.

برای بیگانه دشمن آیا شرایطی مطلوب‌تر از این می‌شود که عقده‌های حقارت و استغفای از شخصیت و مسئولیت چنان بر ما مسلط شده باشد که با فراموش کردن اصل قرآنی «ان الله لا یغیر ما بقوم حتی ینقضوا ما بانفسهم»^۲ و پشت کردن به کلام پرمعنای علوی «دائک منک و دوائک فیک»^۳ خود را بیکاره و بی‌تقصیر و خارجی را همه کاره و تنها مقصر بدانیم و آن وقت به جای آن که به تجزیه و تحلیل صحیح جریان‌ها و شور در علل و چاره‌ها بنشینیم و روحیه‌ها و رویه‌ها را از مرام شیطانی به مرام رحمانی تغییر دهیم تلافی ناکامیها را با تهمت و تفرقه و تضعیف خود درآوریم!

آیا فکر کرده‌اید که این درافتادن‌ها و برانداختن‌ها جاده صافکن برای بازگشت مجدد استبداد و استیلای شرق و غرب باشد؟ آنها می‌خواهند از یک طرف عناصر مصمم مقاوم ما یکدیگر را قبلاً نابود کنند و عامه مردم از ناامنی و کشتار و قحطی به ستوه آمده با آغوش باز به استقبال هر کودتاگر خائن قهار بروند. البته خطاب من به هر دو طرف دعوا است و آنچه می‌جویم نجات مملکت، پیروزی جمهوری اسلامی ایران و اعتلای اسلام است.

همه می‌دانید که همواره و از سالها پیش از پیروزی انقلاب، التقاط و نفاق را از هر کس و هر جا باشد با قاطعیت و روشنی رد کرده، مدافع وفادار اصالت اسلام بوده و هستم و خیلی بی‌خبری و بی‌انصافی می‌خواهد که به یاران طالقانی و مطهری و به دوستان نهضت آزادی نسبت لیبرالیست و سازشکار یا غرب‌زده و امریکایی بدهند! مبارزه مسلحانه و محاربه با جمهوری اسلامی نوپای ایران به جای مبارزه پارلمانی و قانونی را محکوم می‌کنم، ضمن آنکه جلوگیری از آزادی‌های حقه و فقدان امنیت لازم برای مبارزه قانونی را یکی از علل این پیش‌آمدها می‌دانم و به فرض که از راههای مشروع قانونی و امنیت قضایی برای انتقاد و اظهارنظر و به کرسی نشاندن حق محروم باشیم باز هم در عالم برادری ملی و دینی بر طبق سنت و عقیده دیرینه‌ام تأسی بر فرزند صالح پدرمان آدم را که به برادرش می‌گفت: «لئن بسطت الی یدک لتقتلنی ما انا بباسط یدی الیک لاقتلک انی اخاف الله رب العالمین»، بر تجاوز مسلحانه و تلافی‌های ناچارانه یا فرار و تشکیل دولت در کشور بیگانه را که هر چه باشد به نام و به نفع آنها تمام خواهد شد ترجیح می‌دهم.

با فرصت نطق کوتاه قبل از دستور که تنها موضع برای ابراز عقیده‌مان می‌باشد و در طرح اصلی

۱. بقره ۵۱- علیه یکدیگر جنگ کنید و بکشید، این برای شما نزد آفریدگارتان بهتر است.

۲. رعد ۱۲- همانا که خداوند وضع قومی را تغییر نمی‌دهد مگر آنکه آنها خود را تغییر دهند.

۳. درد و بیماری تو از خودت می‌باشد و درمانت در خودت است.

مقصود، فعلاً بحثی راجع به مقصرین و مشکلات و سوءسیاست‌ها و راه‌حل‌ها نمی‌کنم، ضمن آنکه خود را خارج از جمع مسئولین و مقصرین نمی‌شناسم.

از این تریبون از رهبر عالیقدر انقلاب و مراجع عظام، رئیس جمهور، هیئت دولت و نهادهای انقلاب، شورای نگهبان، شورای عالی قضایی و مخصوصاً از برادران و خواهران نمایندگان مجلس و همه گروهها و مردم ایران استمداد می‌کنم که از هر راه که می‌توانند به این بلیه بزرگ پایان دهند و همگی به قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران و قرآن کریم گردن نهند و با توجه به اوضاع بس خطیر و عواقب شومی که هیچ گروهی را در آن سود و پیروزی نخواهد بود به توقف جریان و تجدیدنظر بپردازند که «ان تنصروا الله ینصرکم».

آخر در کجای تاریخ ملتی و دولتی و آئین حقی توانسته است روی اسلحه دوام بیاورد و توسل به خونریزی و تشدید در خشونت و بال روزگارشان نگردیده بدفرجامی بیار نیآورده باشد؟ عدالت غیر از انتقام و تعدی است و سیاست موفق نمی‌تواند خالی از حکمت و تقوی و رحمت باشد.

ربنا اغفر لنا ذنوبنا و اسرافنا فی امرنا و ثبت اقدامنا و انصرنا علی القوم الکافرین^۱

والسلام علیکم و رحمه الله و برکاته

۱. آل عمران ۱۴۱- پروردگارا گناهان ما و زیاده روی ما را در اداره کارمان بیامرز و قدمهای ما را استوار کن و بر گروه کافران یاریمان نما.